

УНИВЕРЗИТЕТ У ПРИШТИНИ
ФИЛОЗОФСКИ ФАКУЛТЕТ

КОСОВО И МЕТОХИЈА
У ЦИВИЛИЗАЦИЈСКИМ ТОКОВИМА

МЕЂУНАРОДНИ ТЕМАТСКИ ЗБОРНИК

Књига 1

Језик и народна традиција

КОСОВСКА МИТРОВИЦА
2010

Стана Ристић
Београд, Србија

СТВАРНОСТ И МИТ У ЛЕКСИЦИ ПОЕЗИЈЕ ДАРИНКЕ ЈЕВРИЋ

У раду се на изабраним лексичким примерима из поезије Даринке Јеврић представљају речи-концепти у којима се преплићу стварност и мит косовско-метохијске драматичне историје и лична драма саме песникиње и указује на особеност идиостила ове врсне песникиње.

Кључне речи: концептуална анализа, лексика, поетски текст, речи-концепти, лексичке доминанте, идиостил, језичка слика света, језичка личност, српски језик.

1.0. У раду се на изабраним примерима из поезије Даринке Јеврић¹, а у оквиру когнитивне теорије, теорије језичке личности и теорије идиостила, представљају лексема и лексички спојеви у чијим се концептима преплићу стварност и мит косовско-метохијске драматичне историје, као основне преокупације ове врсне песникиње, као и лична драма саме песникиње. Навешћемо само неке од њих из наслова песама: *дечанска звона, свейковина срца, фреска, бијели храм; райникова љубав, љубав, крућ љубави; завичај, дом, досељавање њредака, зайис о домовини; уочи збјеја, њобјеј, њсалам бездомника, родослов, вријеме оно, вријеме ово, њосланице с њроклейија, ужас, мейхохијско њробље; узјој кукуишке, срамојни њечай, њричестј из њујиној њейца, недостјојни, вини и невини.*

1.2. Анализом примера наведеног типа показале се особеност песничког дискурса Д. Јеврић у коме се она, креативним избором и начином употребе одређених лексема, остварује не само као песник високих естетских домета, него и као језичка личност која снагом песничке речи презентује и богати лексички потенцијал српског језика. Лексичке јединице у поезији Д. Јеврић на когнитивном нивоу у својим концептима² носе информације језичке

¹ За анализу је узета збирка песама под насловом *Псалам бездомника и грује њесме*, Панорама, Приштина, 2006, избор и предговор Слободан Ракић.

² Реч, лексема у уметничком дискурсу активира одређене смислове тако да од дво-мензионалне јединице са одговарајућим значењем прераста у вишедимензионалну сложену јединицу, у концепт (Радић-Дугоњић 2003: 322).

слике света како са националним специфичностима тако и са универзалним вредностима. У оба случаја, окосницу њене поезије чине концепти из сфере емоција и морала: љубави, патње и бола; части и срамоте. Језичка слика света песникиње, осим епско-лирске и патријархалне традиције, носи обележја прецедентних текстова из ближе и даље српске и словенске прошлости, као и личног искуства и мисаоне реминисценције у преживљавању косовско-метохијске драме наше најновије губитничке историје.³

2.1. Лексика у поезији Д. Јеврић измиче уобичајеним анализама: лексичкосемантичким, компонентним, стилистичким, метафоричним⁴, тематским, симболичким, поетскоестетским, па и концептуалним. Тог потенцијала и моћи речи била је свесна и песникиња, што сведоче многи њени стихови, па је за песникињу:

Ријеч древна као тишина / ријеч чудно чудо / као кад камен расте
(*Ојрлица*);

и она с њима рукује и располаже вешто, стрпљиво и зналачки, као занатлије старих заната и умотворина: везиље, кујунџије, псалмописци:
О теби ријеч тиху / као да завјештавам тајну ... / па везем простиријене
ријечи / изгубљено јато / а хтједох ријечи благе / као кад трули злато
(*Везиља*); Од тебе до мене / очи везиље два бола свјетлости (*Ог ѿебе до мене*); Снују те дјечаџи љубави и нерођени псалми (*Сан шесѿи*).

2.2. У досадашњој литератури указано је на неке карактеристике лексике у поезији Д. Јеврић. Тако је показана њена метафоричка и симболичка вредност, као и њена функционална слојевитост: употреба личних имена, војне лексике, лексике високог књишког стила са ослонцем на епску поезију, библизама, црквенословенизама, религиозно-духовне лексике, експресивне лексике и др. (Рељић 1999: 609–613). Савремена истраживања лексике у поетском тексту у методолошки поступак уводе анализу доминанте у песничком делу, као начин одређивања идиостила неког песника и особености његовог песничког света (Задворна 2002: 195–196). Међутим, утврђено је да се оваквом анализом не може открити вербални и психолошки тип језичке личности која је у центру тог света (исп. нав. дело: 206). Зато ће се у овом приступу применити комбиновани модел по коме ће се, на основу избора и нарочите употребе речи-концепата, показати њихова поетска снага у остваривању посебности

³ Показатељи језичке слике света су концепти који садрже информације о објективној стварности али и информације које појединац претпоставља, замишља. Зато поред обавезног, инваријантног дела, концепт има и променљиве варијантне делове који се модификују са развојем језика и уношењем у њега нових знања о свету и индивидуалних представа креативних носилаца датог језика (исп. Радић–Дугоњић 2003: 322).

⁴ Ограничени су и донети анализе лексичких метафора, којом се, како је утврђено, могу одредити различити типови метафора или метафорична концептуализација света, а семантичком и синтаксичком анализом метафора може се показати мисаоно-филозофска заснованост поезије (в. Панова 2002: 234–235, 245).

идиостила Д. Јеврић и вербални и психолошки тип језичке личности ове песникиње.⁵ Применом овог модела анализирају се индивидуални смислови песникиње у речима-концептима и концептуални систем језичке личности, који као битни фактори одређују специфичност њеног песничког дискурса (исп. Паули 2007: 89–90).

2.3. Лексичке јединице у разматраној збирци реализују значења на когнитивном нивоу у виду различитих смислова, одабираних из језичке слике света и обогачених личним доживљајем и искуством песникиње као језичке и као индивидуалне личности, па тако формирају више концептуалних целина песничког дискурса који се међусобно преплићу, условљавају и изједначавају. На основу тога издвојене су три концептуалне целине: 1. косовско-метохијска историја и мит, 2. косовско-метохијска стварност нашег и песникињиног времена и 3. личне и универзалне теме: љубав као индивидуално и универзално осећање, лична драма живота у поробљеном завичају, улога песника као ствараоца.

У раду ће се даље разматрати улога лексике у реализацији прве две концептуалне, дискурзивне целине: концептуална целина историје и мита и концептуална целина савремене косовско-метохијске стварности.

КОНЦЕПТУАЛНА ЦЕЛИНА ИСТОРИЈЕ И МИТА

3.0. У овој целини песникиња прати историју свог завичаја од најстаријих времена, од досељавања Словена на ове просторе, историју представљену лексиком која се на когнитивном плану у стиховима повезује у виду сценарија и простијих когнитивних јединица, често истакнутих у насловима песама или збирки.

3.1. Тако се може издвојити сценарио досељавања предака у коме свака реч у стиховима и својим смислом и својим обликом суделује у садржајном, идејном, емотивном, мисаоном и естетском грађењу песничког дискурса. То су јединице типа: *досељавање ѡредака, скиѡничко рухо, завеѡ за ѡѡѡомсѡво, свијање оѡњишѡа* и др., што показују стихови песме *Досељавање ѡредака*:

Доходили су постиђени љепотом ... / Спаљују скитачко рухо, рухо ратничко / и изнова крче шикаре ... / Завѡт за потомство: / огњиште најприје свити и звекир – / гост да се огласи. / Потом су надолазиле ватре, надолазиле воде / и невоља свака.

Из последњих наведених стихова као у непрекинутој причи коју осмишљавају лексичке јединице типа: *дом, ѡѡѡи каравани, уљези, хуље, мрена*

⁵ О стилу песникиње Даринке Јеврић и о неким карактеристикама њене лексике (патинизираност и архаизираност лексике, естетски елементи лексичке метафорике и симболике), о традиционалном и модерном у поетском изразу и о лајт мотивима њених песама в. Ивановић 1976: 943–951.

ѿреко очију, крин, урна и др., рађа се нова слика, сценарио похаране куће, дома, остварена у песми *Дом*:

Проходили тихи каравани / на сва врата улазили хуће и свеци ... / сви узимали хљеб и со / остављали сан ... / мрена преко очију преко крина / сагорео отров у урни / пред домом смо посустали.

Мотив дома на путу употпуњује лексика из песме *Завичај и Одлазак из завичаја*:

Голуждрави слијећемо у плаво закарпатје ... / пот нам одређује блискост / јединог завичаја (*Завичај*); За нама траг маховине и пепела (*Одлазак из завичаја*).

3.2. Из светлих слика насељавања и суморних слика похараног дома песникиња, опет, својеврсним избором лексике и њеним повезивањем и осмишљавањем на посебан начин, бежи у мит, у светковину славе и љубави, градећи мотив храма под чијим сводовима свечано и неометано преживљава митске слике славе и пораза, погибије и рађања, љубави и бола, растајања и чекања; мотив снажан, светао и болан, који је наткриљен стиховима песме *Дечанска звона или свейковина срца*. У стиховима ове песме и других песама са мотивом храма, своје смислове светкују речи позивајући на сећање и љубав. У сећању искрсавају митски ликови и мотиви, преплићући се са стварношћу, као што су: *кћери јерусалимске, уѿве злайокриле, клейве дечанских звона, манасѿир Дечани* који је у стиховима: *свейцац и ѿмор библијски, седми свейѿорски монах, девей јуѿовића и бол царице милице, љейѿиа шѿѿо је не видјеше очи ни цара ни ћесара / ниѿ младе ѿјковице*. Светао мотив храма доносе и стихови песме *Фреска*:

У немирима мирна / у вртлогу сама ... / стољетну љепоту ми у свјетлост кујеш.

На фону народне песме о мајци Југовића или савремене песме С. Куленовића о мајци Стојанки, песникиња гради лик нове мајке спремне да рађа и доји девет обилића нижући ове стихове:

Љубави / руке само, преко бока да ми пребациш / могла бих ја да цвјетам и бременим сваког прољећа / ... могла бих ја дојити и девет обилића.

3.3. Мотив неостварене ратникове љубави, неостварене љубави жена, њихових изабраница, и мајки, као стални мотив на нашим просторима, дочарава лексика типа: *чекање, несаница, дуња на орману, ѿрасѿари накиѿи у шкрињи* и многе друге у стиховима песме *Славјанска ѿсѿа (мајци Јулији)*:

Сва од чекања сва од несанице ... / сјенка вјечна на прагу / дуња на ормару и првиенац за оца ... / она је црни барјак на бијелом двору ... / она је први пуцањ и први лелек ... / она је ... / јабука сва од злата / она је Гојковица ... /

она је добра вила и мелем на рани ... / она је ... / прастари накит у шкрињи за укуп спреман / она је кућни олтар и моћно светилиште / ми Усуд њен грешни.

КОНЦЕПТУАЛНА ЦЕЛИНА – САВРЕМЕНА КОСОВСКО-МЕТОХИЈСКА СТВАРНОСТ

4.1. Савремена косовско-метохијска драматична историја, као велика преокупација не само речи и стихова песникиње Д. Јеврић, него и као њен лични усуд, представљена је слојевито и различитим поетским средствима, па се тако може говорити и о различитим идиостилловима саме песникиње, што илуструје избор лексике у песми *Вријеме оно, вријеме ово*:

Во времја Оно, гласовити преци / тестамент срицали ... / Дијелили благо:
/ икону славску, јатагане ... / У вријеме Ово / ма какви тестаменти / ма какви родослови ... / залудна нам течевина.

На когнитивном нивоу ова особеност се испољава као различитост индивидуалних концепата која условљава специфичност система дискурзивних репрезентата и други тип лексике. Ова разноврсност идиостила у поетском опусу Д. Јеврић настала је под утицајем спољашњих фактора, у првом реду промењених друштвено-историјских прилика и ратно-освајачких догађаја на простору њеног завичаја. Особености се на лексичком плану огледају у замени одређених лексичких слојева у односу на песме са другим мотивима. Тако се у стихове са овом тематиком маркирана архаична и фолклорна лексика са богатим смисаоним садржајима, карактеристична за друге дискурзивне доминанте, замењује савременом неутралном лексиком са тривијалним значењима, а на стилистичком плану оригиналне и јединствене стилске фигуре замењују се уобичајеним, препознатљивим фигурама. Песникиња се и као индивидуална и као језичка личност, у складу са новим историјским и културним контекстом, определила за улогу сведока и летописца трагичних догађаја, и као документариста, тужилац и судија представља најзначајније теме свога времена: насилне сеобе, погибије, остављена огњишта и гробља, ликоване непријатеља и освајача, нечасну сарадњу са непријатељима и кукавичко заташкавање почињених злодела:

Историју пишу победници / С борама заблуда на лицу ... / спавачи и трнове ружице ... / хајкачи и незнани – све заблуде / у скици за портрет вјечности ... / Да допјевамо кривицу (гоничи и звјериње су измирени) одмјерено, / звјериње, / људски ... / Бајем свечане ријечи за одбрану, / сабрано смишљам клетву (*Палимїсесї*).

4.2. Нова зла над народом и завичајем песникиња наслућује у својој првој збирци песама под насловом *Преварени ѿишином*, још ране 1973. год.,

а свест да се освајачка историја на овим просторима понавља сликовито је исказана избором речи-концепта: *огледало*, *круї* и *йрийев*, чији се смисао на когнитивном плану реализује у виду сценарија завере и жртвовања и фрејмова кривоклетства и циничне дарезљивости, што показују следећи примери:

Враћам се огледалу ... / послушкујем: / изнутра дах целата / завјере ... / сумњиве опорукe. / На ломном пријестолу ... / псалми / кривоклетства и похаре. / То преци на истом трону / смишљају слово љубве, /смишљају слово смрти (*Трон*); Српског народа у туђини најпреча је обавеза / да своју младост обезбеди протезама (*Круї кредом*); као и наслов песме *Рањеников йрийев*.

4.3. Мирење са судбином и спремност на жртву, као наслеђени културни модел исказан у стиховима песме *Трон*, развија се у веома сложену слику са обрасцима жртвовања, у циклусу песама *Усне земљи обећане*, посвећених оцу, у коме се избором лексике и њиховим спојевима преплиће прошлост и садашњост, сливајући се у време које не пролази, које траје. У концепту жртвовања, чији је основни смисао преузет из библије а предочен стихом: *Сйрах ме је за каинової сина*, издваја се више сценарија:

сценариј битке осмишљава се одговарајућом лексиком у стиховима:

До балчака ми мач храбрости у крви режи ... / мач и олово ... / сабљо срца чији те вјетрови слуте;

сценариј страдања и погибије лексичким јединицама и стиховима:

ѿамница и вјешала ... / смрїи у кондир кану;

сценариј пирове победе и слободе лексемама у стиховима:

Немири знамења кују, слободари моји / крв вас за поље веже ... / другови моји мајски ... / болујемо печалбарски ... / сричемо некрологе;

сценариј спремности на жртвовање:

Стављамо главу у омчу / поузданије но у ревер ружу ... (између плача и плача) / док од заборава срамно муцамо;

сценарио праштања:

Ми путирима гује појили / и опасивали их умјесто цвијета;

и сценарио аманета:

Сину у аманет остави метак / и жељу да пред залазак сунца мач исуче.

4.4. Сама песникиња је, и стиховима и својом одлуком да остане у Приштини, заточеник модела жртвовања, што се уз друге традиционалне вредности и фолклорне мотиве њене поезије, негативно оцењује од стране појединих

критичара.⁶ Овај културни модел песникиња потврђује не само насловом овог циклуса песама: *Усне земљи обећане* и стиховима:

Господе, бојим се твоје вјечности / ал трнов вијенац проносих величајно /
 кроз горка коначишта (*Посвуда јелабуїа*),

него и одлучношћу да остане на Косову и Метохији и да дели судбину жртве са остатком свога народа. Међутим, она се не мири са примљеним усудом и трајним временом жртвовања, и жели друга, мирнија, слободарска времена, *зору илирску*, призивајући је стиховима који се нижу у градацији:

Долазиш ли зоро илирска ... / свићеш ли зоро илирска .../ отварам двери
 зоро илирска.

4.5. Трагику страдања, погибије и смрти дочаравају речи *крсїача*, *їрах*, *сїомен* у стиховима, као и речи у насловима песама: *Свака душа на драм*, *Прејисано са крсїача*, *Сїомен*, *Нула лице* и др., чији се смисао повезује у јединствену слику, у сценарио гробља:

Они су ту ... / сричу слова са крстача ... / Гласови предака (*Палимїсесї*);
 А дјечаци свих војни: исток – запад / сјевер – југ, бјеху синови-принчеви
 / мајчинства и сестринства / принчеви невјестинства / Драгане, једине
 домовине (*Дјечаци свих војни: їрах*).

4.5. Мотив сеоба, са експлицитним позивањем на прецедентни текст, *Сеобе М. Црњанског*, представљен је лексиком *избјеї*, *добјеї*, *дођош*, *їроїнаник*, *номад* и насловом песме *Проїнаников їриїјев*, који се смисаоно повезује у сценариј збега:

Избјегарима их зову, понегдје / тепају / добјези, дођоши ... / Сред Велике
 Хоче ... / С Видом без вида / залуд смо читали Црњанског / урушено је
 тројство / дома / гроба / сина (*Ускоци у Меїхохији*); Днес: најмљена сам
 душа, номад ... / на ничијој земљи чувам стада (*Горки брсї*).

4.6. Упечатљива је и лексика у циклусу песама *На Дрини царина*, која се смисаоно повезује у сценариј граничног прелаза, царине и фрејмове пљачке, страдања, гозбе и издајства:

Откуд, побогу, царина на Дрини / Боље да су поставили вјешала (*На
 Дрини царина*); Овдје јањад на ражњу / онамо стрижа брава / овамо вино

⁶ Тако С. Радојчић фолклорну лексiku и патријархални однос према основним породичним и друштвеним вредностима, као и епске мотиве у поезији Д. Јеврић, оцењује као окове индивидуалног песничког израза и дара саме песникиње, „као одливање епске патријархалне традиције“, једно схватање „поезије, света и живота, које с времена на време обузима српску културу“. Аутор овим колективним вредностима претпоставља индивидуалне вредности, које су, по њему, „за ово време“ неупоредиво важније од свих „Јефимијиних златовеца“ и „кнежеве клетве“ (Радојчић 2005: 1214–1216).

се пије ... / онамо намо црна мати / ... ране цјелива. / Овамо вамо Јудини ордонанси (*Сѿрижа брава у Подрињу*).

4.7. Мотиви срамног пировања, несолидарности, издајства и кукавичлука, осим у последњим наведеним стиховима, јављају се као дискурзивне доминанте и у другим стиховима Д. Јеврић. Лексика у њима повезује се смисловима који реализују концепт срамоте у виду когнитивних јединица различитог ранга. Тако је мотив кукавичлука реализован у виду гешталта пса подвијеног репа:

Удомио сам се / подвио реп / ево ме у кућици за псе ... / А господари добри ... / изводе ме у шетњу ... / кевћем о свечаностима / државним ... Господари племенити ... / Не сјећам се откуда ме сљепило снађе ... / топло ми је у сопственој тмини (*Чуваркућа*);

Мотив тријумфа лажних победника и савезника поробљивача исказан је лексиком чији се смислови повезују у сценариј победничког славља:

Утихнули дојчини и небојше / сад витези-бојше војште: / узохолили се бјегани, безмуди шкарт ...; Ево у ноћи овој метохијској / ... с душом на готовс ... / думамо гдје је правица: у оном с душом на готовс / у оног с пушком на готовс? (*С душом на ѿѿовс*); Одавно погубили бусоле / ал с колајнама и свитом / пристижу на удовичке гозбе /... Звезкају ордењем / балегаре о слави за столом / док домодржнице и кућанице / над пепелиштем дома и гроба / грло подвезују / нијемим болом (*Генерали*).

4.8. Поробљивачи Косова и Метохије представљени су одговарајућим избором лексема и спојева у циклусу песама *Сабори врана у Приштини: сабор врана, вранилово, ѿримрак, ѿавран, црна вуна, ѿама сѿоока*, које осмишљавају гешталт птица грабљивица и злослутница, гешталт таме, црнила, који су се надвили над овим простором:

Поваздан примрак / над Приштином (*Вранилово*); Небо је зјап / над гавран-градом ... / и чеда гаврања / црну гребенају вуну / драгане мој; Тама стоока: О каква тама стоока / у пришт-вароши (*Моба*).

4.9. Концепт страха од насилно успостављеног мира над овим просторима осмишљавају јединице типа: *сѿрашна освиѿ, укойници, карѿѿографи, мркла зора, ниѿдина, ѿразнина, ѿакао, чистѿилишѿе*:

Страшан је освит / Будни су још само / Укопници и Картографи / Сагласне њихове лозинке / А приспјео је гласоноша ... / Што бљунуло га стољеће ... / У мрклој зори премјерава / Нигдину / Измјешта / Празнину / Путбину / За / Пакао / Чистилиште / Рај (*Гласник двехиљадиѿе*).

ЗАКЉУЧАК

5.1. Кратак осврт на лексику у поезији Д. Јеврић, поред осталог, указује на доминанте њеног песничког дискурса, а то су: мотив храма као светковина срца, љубав као лично и универзално осећање, љубав према завичају, домовини, поштовање историје и традиције свога народа и преплитање прошлости и садашњости из драматичне историје Косова и Метохије у доживљају и искуству песникиње. Ове доминанте сведоче о репрезентативности поезије песникиње Д. Јеврић за српски језик и српску културу, којом се она потврђује као изграђена језичка личност, која, осим свог личног идентитета, у поезији презентује и језичку слику света носилаца српског језика, условљену целокупним наслеђем и његовим континуираним развитком. Наведене дискурзивне доминанте одражавају начин узајамног деловања личности ове песникиње и језичке и изванјезичке реалности и јављају се као показатељи акумулираног потенцијала и интензивности њеног језичког мишљења.

5.2. Избором лексике из различитих слојева, углавном старијих слојева (архаизми, народна лексика, старословенизми, русизми и др.) и савремене лексике, песникиња гради сопствени стил са различитим идиостиловима. Оригиналност стила постиже, поред осталог, специфичном семантичком и звуковном спојивошћу лексема које својим емоционалним, духовним, когнитивним, аксиолошким, естетским и етичким смисловима граде основне теме и мотиве, концептуално повезане у наведене дискурзивне целине које чине окосницу њене поезије. Тематску разноврсност песникиња остварује лексичким конкретизаторима употребљеним у насловима песама, који повезују централне теме и мотиве и осмишљавају целокупни опус поезије Даринке Јеврић (исп. Паули 2007: 91–95).

ЛИТЕРАТУРА

Денковић-Братић 1976: Денковић-Братић, Дивна, Неслућене поетске тишине Даринке Јеврић, *Корац* 7–8, 14–18.

Задворна 2002: Задворна, Г. Елена, Менталне предикате у поетичком идиостилу (опит сравнителног анализа епистемичких особености лирики М. Цветаевой и А. Ахматовой), *Стил* 1, Бањалука – Београд, 195–207.

Ивановић 1976: Ивановић, Радомир, Нестварни летопис песникиње, *Књижевност*, год. XXXI, књ. LXIII, св. 11–12, Београд, 943–951.

Панова 2002: Панова, Г. Лада, Поетичка тропика О. Мандельштама, *Стил* 1, Бањалука – Београд, 233–247.

Паули 2007: Паули, С. Юлия, Лингвокреативно описивање идиостила Н. А. Бердяева (на материјалу философског трактата „Смисл творчества. Опит оправданија човека“), *Стил* 6, Београд, 89–100.

Радић-Дугоњић: 2003 Радић-Дугоњић, Милана, Прилог проучавању инваријантних обележја концепта емоција у српском и руском језику (на материјалу романа „Сеобе“ М. Црњанског и његовог превода), *Стил* 2, Бањалука – Београд, 321–329.

Радојчић 2005: Радојчић, Саша, У оковима епског света, *Лейојис Мајишце срјске*, Нови Сад, 1214–1216.

Рељић 1999: Рељић, Митра, Руковет бола славјанске госпе, *Сиварање*, јун – август, Подгорица, 606–613.

ИЗВОР

Јеврић 2006: Јеврић, Даринка, *Псалам бездомника и грује ѿсеме*, Панорама, Приштина.

Стана Ристич

ДЕЙСТВИТЕЛЬНОСТЬ И МИФ В СТИХОТВОРНОЙ ЛЕКСИКЕ ДАРИНКИ ЕВРИЧ

Резюме

На основе анализа ряда лексических примеров, отмеченных в стихотворном творчестве Даринки Еврич, в настоящей статье показано, что лексика в данном поэтическом дискурсе реализуется в форме слов-концептов в которых переплетаются действительность и миф косовскометохийской драматичной истории и личная драма поэтессы. Слова-концепты, как доминанты поэтического дискурса, указывают на своеобразие индивидуального стиля этой замечательной поэтессы, подтверждающего языковую личность, чье произведение репрезентирует языковую картину мира и креативные возможности сербского языка.